

nouti o tom, zda se žalovaní dopustili nedovolené immise, a zda a co jsou povinni opatřiti k jejímu odstranění, byla námitka nepřípustnosti pořadu práva právem zamítnuta. Jest nerozhodno, zda je politický úřad povolán vedle soudu zakročiti v této věci podle vodního zákona.

Čís. 11371.

Do usnesení, jímž byl zamítnut návrh jedné strany rozepře, by byl ze zastoupení vyloučen zástupce druhé strany, jest nepřípustný rekurs oné strany rozepře.

(Rozh. ze dne 5. února 1932, R I 867/31.)

Soud první stolice zamítl návrh žalobců, by byl ze zastupování žalovaných vyloučen Bohumil Z., ježto jde o dva spojené spory, jichž hodnota převyšuje úhrnem 2.000 Kč. Rekursní soud odmítl rekurs žalobců. **Důvody:** Napadené usnesení není rozhodnutím, kterým by bylo vsaženo do práv stěžovatelů, takže jim schází oprávnění k rekursu, jak vyplývá z druhého odstavce § 29 c. ř. s. Poněvadž spojené sporné věci netýkají se předmětu sporu, který by jednotlivě převyšoval 2.000 Kč, není tu případ nuceného zastoupení strany advokátem po rozumu prvního odstavce řečeného paragrafu, pročež nebylo rekursnímu soudu třeba uvažovati o tom, zda usnesením byl porušen předpis § 477 č. 5 c. ř. s., to tím méně, ani se žalovaní jednání osobně účastnili.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu žalobců do odmítacího usnesení rekursního soudu.

Důvody:

Rekursní soud rozhodl správně, že se rozhodnutí prvního soudu, jímž byl připuštěn Bohuslav Z. za zmocněnce žalovaných, nedotklo práv žalobců. Protože podstatným předpokladem opravného prostředku jest, by napadeným rozhodnutím byl stěžovatel dotčen ve svých právech, nemůže tomu, kdo jím není dotčen, býti přiznáno oprávnění k opravnému prostředku. Rekursní soud neporušil předpis § 6 c. ř. s. o nedostatku zákonného zastoupení. Naopak odpovídá napadené usnesení stavu věci a zákonu.

Čís. 11372.

Vedlejší intervenient nemůže pokračovati ve sporu, zůstal-li v klidu nebo byl-li přerušen a nenavrhl-li hlavní strana po uplynutí lhůty § 169 c. ř. s. nebo po pominutí překážky sama, by v něm bylo pokračováno, aneb pokud není z okolností patrné, že tomu neodporuje.

V případě § 20 c. ř. s. však nejsou procesní úkony vedlejšího intervenienta závislé na vůli strany; jsou-li v rozporu s procesními úkony strany, platí ty, jež jsou straně na první pohled příznivější.

Z toho, že hlavní strana, byvši zpravena o tom, že vedlejší intervenient navrhl, by bylo v přerušném řízení pokračováno, a, byvši vyzvána, by se do lhůty vyjádřila, zda rovněž navrhuje pokračování v přerušném řízení, neučinila sice tento návrh, avšak také neprohlásila, že pokračování ve sporu odporuje, nelze usuzovati, že s počinem vedlejšího intervenienta nesouhlasila neb dokonce mu odporovala.

Vedlejšímu intervenientu nemůže býti bráněno, by si sporem nezjistil, že jest po právu celá pohledávka, byla-li pro něho zabavena a mu přikázána k vybrání celá, třebas k vydobytí nižší jeho pohledávky.

(Rozh. ze dne 5. února 1932, R I 1069/31.)

Spor o 143.381 Kč byl prvním soudem přerušen podle § 159 c. ř. s., ježto o jmění žalobce byl zahájen konkurs. Již před vyhlášením úpadku byl právoplatně povolen přístup vedlejšímu intervenientu, jemuž byla zažalovaná pohledávka přikázána k vybrání pro jeho vykonatelnou pohledávku 6.213 Kč 19 h. Po přerušení sporu byl správce úpadkové podstaty žalobcovy vyzván, by do měsíce prohlásil, zda do sporu vstupuje. Správce úpadkové podstaty se ve lhůtě nevyjádřil, načež navrhl vedlejší intervenient Tomáš Ch. pokračování v přerušném řízení. Soud první stolice zamítl návrh Tomáše Ch-a na pokračování v přerušném řízení, ježto žalobce, k němuž vedlejší intervenient Tomáš Ch. přistoupil, ač byl usnesením o návrhu vedlejšího intervenienta na pokračování v řízení sporu vybídnut, by se do čtrnácti dní vyjádřil, zda též navrhuje pokračování v přerušném řízení, v uvedené lhůtě návrh takový neučinil a proti jeho vůli není oprávněn vedlejší intervenient jednati. Rekursní soud vyhověl rekursu Tomáše Ch-a potud, že změnil napadené usnesení v ten rozum, že se návrhu vedlejšího intervenienta Tomáše Ch-a na pokračování v přerušném sporu vyhovuje jen pokud jde o částku jemu ze zažalované pohledávky k vybrání přikázanou, jinak rekursu nevyhověl a napadené usnesení potvrdil. Důvod y: Ze spisů vyplývá, že prvním soudem byl vedlejšímu intervenientu právoplatně povolen přístup již před vyhlášením konkursu hledíc k tomu, že zažalovaná pohledávka byla mu pro jeho vykonatelnou pohledávku 6.213 Kč 19 h s přísl. k vybrání přikázána. K tomu jest podotknouti, že Tomáši Ch-ovi nebránilo, by na základě § 308 ex. ř., pokud jde o část pohledávky jemu k vybrání přikázané, do sporu jako hlavní strana nevstoupil (rozh. čís. 4292). Tím méně mu lze upřít oprávnění, by se co do pohledávky jemu k vybrání přikázané provedení sporu nedomáhal. Rozhodnutí ve sporu hlavním vztahuje se i na onu část zažalované pohledávky, která byla přikázána k vybrání a jest proto stěžovatel podle § 20 c. ř. s. společníkem v rozepři, kterému přísluší právo vstoupiti do sporu. To se může státi ovšem jen ohledně částky k vybrání přikázané, ježto více práva vedlejšímu intervenientovi k zažalované pohledávce nepřísluší (viz rozh. čís. 6940). Stížnost jest tedy jen ohledně této částky odůvodněná a bylo jí proto způsobem ve výroku tohoto usnesení vyhověti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, upravil však výrok napadeného usnesení v ten smysl, že se z něho vylučuje věta

»jen pokud jde o částku jemu ze zažalované pohledávky k vybrání přikázanou, jinak se stížnosti nevyhovuje a usnesení v odpor vzaté se potvrzuje«.

D ů v o d y:

Vedlejší intervenient jest podle § 19 čřs. jen pomocníkem strany, k níž přistoupil, a má právo uplatňovati na její podporu prostředky útočné a obranné, nabízetí důkazy a činiti všechny jinaké procesní úkony. Jeho procesní úkony jsou však pro hlavní stranu právně účinné jen potud, pokud neodporují jejím vlastním procesním jednáním. Z tohoto zákonného vymezení práv vedlejšího intervenienta vyplývá, že vedlejší intervenient jako pomocník hlavní strany nemůže ve sporu pokračovati, zůstal-li v klidu neb byl-li přerušen a nenavrhl-li hlavní strana po uplynutí lhůty § 169 čřs. nebo po pominutí překážky sama, by v něm bylo pokračováno, nebo pokud z okolností není patrné, že tomu neodporuje (čís. 7554 sb. n. s.). Pánem sporu nepřestává býti hlavní strana, která svými disposičními úkony (uznání, vzdání se nároku) může i proti vůli vedlejšího intervenienta zameziti další vedení sporu, tím spíše pak způsobiti, by v přerušeném sporu nebylo pokračováno, pokud v tom spatřuje svůj zájem. Případný zájem vedlejšího intervenienta musí tu ustoupiti zájmu hlavní strany. Jinak jest tomu v případě § 20 c. ř. s., když rozsudek podle povahy sporného právního poměru nebo podle zákonného předpisu jest právně účinný i pro právní poměr intervenienta k odpůrci hlavní strany, neboť vedlejší intervenient má tu postavení společníka v rozepři (§ 14 c. ř. s.). Procesní úkony takového vedlejšího intervenienta nejsou závislé na vůli strany; jsou-li v rozporu s procesními úkony strany, platí ty, jež jsou straně na první pohled příznivější (srovnej Hora II. díl § 4, III., 2 d). Vždy záleží tedy předem na tom, jaké stanovisko zaujímá k určitému procesnímu úkonu hlavní strana. Otázkou, zda v souzeném případě jde o vedlejší intervenci podle § 19 či podle § 20 c. ř. s. netřeba se zabývat. Hlavní strana, žalobce, k němuž vedlejší intervenient Tomáš Ch. přistoupil, byv usnesením ze dne 17. června 1931 zpraven o tom, že vedlejší intervenient navrhl, by v přerušeném řízení bylo pokračováno, a byv zároveň vyzván, by se do čtrnácti dnů vyjádřil, zda rovněž navrhuje pokračování v přerušeném řízení, neučinil sice tento návrh, ale také neprohlásil, že pokračování ve sporu odporuje. Z pouhého mlčení žalobce nelze však usuzovati, že s počinem vedlejšího intervenienta nesouhlasil nebo dokonce že mu odporoval. Nanejvýše dalo by se z něho odvoditi, že žalobce pro svou osobu nemá zájmu na pokračování ve sporu. Není tu tedy vůbec rozporu mezi činností hlavní strany a vedlejšího intervenienta a není důvodu, by nebylo vyhověno jeho návrhu, by v řízení bylo pokračováno. Nelze ovšem sdíleti právní názor rekursního soudu, že by mohlo býti ve sporu pokračováno jen co do částky 6.213 Kč 19 h s příslušenstvím, neboť žalobcová pohledávka byla Tomášem Ch-em zabavena celá a přikázána k vybrání, arci jen k vydobytí jeho pohledávky 6.213 Kč 19 h s přísl. Není vyloučeno, že k téže žalobcově pohledávce nabyli i jiní věřitelé zástavních práv, takže vedlejšímu intervenientu nemůže býti bráněno, by si sporem nezjistil, že celá

pohledávka jest po právu. Ostatně nárok žalobní nelze dělit v ten způsob, by bylo rozhodnuto jen o jeho části a co do zbytku zůstal spor nerozhodnut, to tím méně, an spor pokročil již do období odvolacího řízení. Bylo proto z výroku usnesení rekursního soudu vyloučiti větu »jen pokud jde o částku jemu ze zažalované pohledávky k vybrání příkázanou, jinak se stížnosti nevyhovuje a usnesení v odpor vzaté se potvrzuje«, která podle toho, co bylo uvedeno, jest ve vnitřním rozporu s ostatním obsahem výroku, takže vedle něho nemůže obstáti.

Čís. 11373.

Společenstva podle zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.

Nepříčí se zákonu, by úředník družstva, jenž jest jeho členem, byl zvolen za člena představenstva.

(Rozh. ze dne 5. února 1932, R I 17/32.)

Rejstříkový soud zamítl opověď družstva (Spořitelního a záloženského ústavu), by byl zapsán nově zvolený člen ředitelstva Josef K., ježto podle opovědi jest správcem, tedy úředníkem družstva, a jmenování jeho členem ředitelstva jest v rozporu s ustanovením § 26 stanov, podle něhož jsou ředitelstvu bezprostředně podřízeni úředníci spořitelního a záloženského ústavu, jemu také přísluší nad nimi dozor a moc disciplinární, kteroužto funkci Josef K. sám nad sebou prováděti nemůže. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Podle § 26 stanov jsou ředitelstvu bezprostředně podřízeni úředníci a zřízení spořitelního a záloženského ústavu, jemu přísluší nad nimi dozor a moc disciplinární, již vykonává podle instrukce. Z této zásady jasně vyplývá, že úředníci a zřízení nemohou býti členy ředitelstva, byť i byli členy společenstva, neboť jako členové ředitelstva byli by sami sobě nadřízeni, což nelze pokládati za možné a přípustné. Proto také nemůže býti Josef K., jenž sice jest členem společenstva, ale zároveň správcem, tedy úředníkem družstva, v této své vlastnosti členem ředitelstva a právem proto soud rejstříkový návrh na zápis jeho jako nově zvoleného člena ředitelstva zamítl.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil rejstříkovému soudu, by o opovědi znovu rozhodl nehledě k důvodům, pro které byl zamítnut návrh na zápis nově zvoleného člena představenstva Josefa K-a.

Důvody:

Nepříčí se zákonu, by úředník družstva, který jest jeho členem, byl zvolen za člena představenstva. Není to v rozporu zejména s § 26 stanov, neboť ředitelstvem (představenstvem, § 12 stanov), tudíž nadřízeným orgánem společenstva není jednotlivý člen představenstva, nýbrž představenstvo (ředitelstvo) jako takové. § 15 zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. nemá co do volby členů družstva za členy představenstva obmezující ustanovení (srovnej rozhodnutí čís. 10020 sb.